

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΥΠΟ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Μ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

(15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1893—15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1894)

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1894

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

Συναρτάται εις δεχτά πάντες. Δημιουργούνται τα εγκρινομένα έργα, και αι εικόνες συναρτάων και καλλιτεχνημάτων. Άγγελια μετ' εικόνων. Συνδρομαί δεχτά εις χαρτονομισμα παντός έθνους.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εκαστον φύλλον λεπτά 15. Πώλησις εις τὰ κίβνια και πρακτορεία. Τόμοι απλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Έξωτ. φρ. 14. Οι συνδρομηται λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εις τὰ λαχεία και καλλιτεχνικά έργα της εφύσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Έν ΒΑΛΛΑΔΙ έτησία Δρ. 8.— ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ έτησία Φρ. 12.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Το πρόγραμμά μας υπό της Διευθύνσεως.— Το πρόβλημα του θανάτου υπό Φ. Π. — Ανακαλύψεις και εφευρέσεις. Ανακάλυψις της κατασκευής αδάμαντος υπό Φ. Π. — Μητρική ιστορία (μετ' εικόνας) υπό Δίκ. — Αιτιολογία δράμα. Σύγχρονον ιστορικόν δράμμα (μετ' εικόνας) υπό Ροϋ.— Ηχώ. Θύρανος χάρτης. Η ρεκλάμα. Η καρδιά του Χριστοφόρου Κολόμβου. Ο αδιάτρητος θώραξ, υπό Φρίκ. — Η αλωποδ και το λελέκι υπό Koboldchen. — Όπδρα. — Ανόψεις ανθρώπου διά τών δακτύλων. — Ενδιαφέρουσα Γνωστοποίησις. Δωρεά και προνομία διά τους συνδρομητάς της «Φύσεως». — Άλληλογραφία. — Άγγελαι κτλ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ

Διά του παρόντος φύλλου εισερχόμεθα εις το τέταρτον από της εκδόσεως της ΦΥΣΕΩΣ έτος. Μετά θάρρους δέ προβαίνοντες εις την συνέχειαν αυτής, ευελπιστούμεν πρώτον εις την θερμην υποστήριξιν, ης μέχρι τούδε και παρά του έσω και έξω τύπου και τών πολλών ημών συνδρομητών και φίλων και άναγνωστών ετύχουμεν, και δεύτερον εις την πραγμάτωσιν του σκοπού, όν προσθέμεθα, της εκδόσεως όπλ. έβδομαδιαίου εικονογραφημένου συγγράμματος, επιπονωτάτου μόν άληθώς, κοινωφέλεστάτου όμως και άφορώντος αποκλειστικώς διά της εκάστοτε δημοσιευόμενης έκλεκτής ύλης, εις την μετάδοσιν ύγιών και ωφελιμιότατων γνώσεων και ιδεών και εις την ανάπτυξιν και εξάσκησιν της ανθρώπινης διανοίας. όν ένεκα αποκαθίσταται η «Φύσις», ένδιαίτημα ωφελίμου πνευματικής απολαύσεως.

Όπως και κατά το παρελθόν, ούτω και εις το μέλλον, πάν ό, τι έκλεκτόν και κοινωφέλες της συγχρόνου βιομηχανίας, ποιήσεως, φιλολογίας, τών τεχνών και επιστημών θα δημοσιεύωνται έν τη «Φύσει». Προς δέ, αι νεώτεροι εφευρέσεις και ανακαλύψεις, αι περίεργοι εκδρομαί και περιηγήσεις, τά σύγχρονα συμβεβηκότα, αι νεώτεροι επιστημονικαι ασκήσεις, τά ανέκδοτα φιλολογικά ποιήματα και διηγήματα, και πάν ό, τι κοινωνική πρόοδος θα φέρη εις φώς, θα περιγράφωνται επιμελώς έν τω ημετέρω συγγράμματι μετά της δυνατής σαφηνείας, ακριβείας και χάριτος, και μετά λαμπρών και καλλιτεχνικών πάντοτε εικόνων.

Μεταξύ όμως όλων των αντικειμένων μελέτης, άτινα η «ΦΥΣΙΣ» θα υποβάλλη εκάστοτε εις την εκτίμησιν των έαυτης άναγνωστών, βεβαίως πρωτίστην θα κατέχωσι θέσιν εκείνα, άτινα συσχετίζονται προς τά ένδιαφέροντα φαινόμενα, ήτοι τά μεγάλα προβλήματα της «ΦΥΣΕΩΣ».

Τοιοῦτον έν μικρῷ σκιαγραφία το πρόγραμμα της μελλούσης πορείας του ημετέρου περιοδικού, οὔτινος η συνδρομή μένει και διά το άρξάμενον έτος η αυτή. Θέλοντες δέ να παράσχωμεν ελάχιστον δείγμα της όφειλομένης εγνωμοσύνης μας προς εκείνους εκ τών συνδρομητών μας, οὔτινες εκθύμως υπεστήριξαν το σύγγραμμά μας τούτο μέχρι τούδε, ως και προς τους μέλλοντας να το υποστηρίξωσι και έφεξής και προς τους νεωστί εγγραφισμένους τοιοῦτους, παρατίθεμεν ακολούθως μικράν σημειώσιν ποικίλων δώρων και προνομίων, άτινα η «ΦΥΣΙΣ» θα παράσχη τοις αξιοτίμοις κυρίοις συνδρομηταίς της.

Έχοντες δὲ έλπίδος, ότι θέλομεν και πάλιν τύχη της έπιδοκίμασίας των ημετέρων άναγνωστών, αιτούμεθα συγγνώμην άν, ως εκ τών περιστάσεων παρεξελκίναμεν που, και ήδη προβαίνομεν εις την συνέχισιν του έργου μας.

Η Διεύθυνσις της «Φύσεως» Φ. Πρίντζης.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Το ζήτημα του θανάτου είναι το μόνον αντικείμενον σοβαράς ήθικης και θρησκευτικής μελέτης, όπερ άναγεται και εις τον κύκλον της ύψηλης και αυστηράς επιστημονικής θεωρίας· δύναται δέ να εξετασθῆ υπό ποικίλας φάσεις και εξιχνιασθῆ άπεριορίστως, διότι εάν θεωρεῖται ο θάνατος ως τέρμα του βίου, είναι επίσης και η μυστηριώδης άρχή της πέραν αυτού υπάρξεως, ήν το λογικόν επιτρέπει ήμιν να διδόμεν και η πίστις μας υποδεικνύει τοσοῦτον παραμυθητικώς.

Όποια είναι η επαύριον του θανάτου ήμέρα; Η επιστήμη οχεδόν οὔδέν άπαντά εις την τρομακτικήν ταύτην ερώτησιν, σοφόν δέ τι σχετικόν συγγραμμα εσχάτως εκδοθέν υπό του κ. Βουρδώ, πλούσιον έν πολυμαθεία, οὔδέν επίσης άπαντά εις το φοβερόν ζήτημα όπερ τόσον επισήμως προβάλλει, άλλ' άπλως συμπεραίνει ότι η επιστήμη οὔδέν δύναται ν' άπαντήσῃ εις τοιοῦτον πρόβλημα, καθότι, λέγει, δέν έλλείπει μόν από του ανθρώπου η προς τούτο περιέργεια, αλλά τά μέσα της άνιχνεύσεως της άληθείας.

Περιεργ·ν πράγμα! ο άνθρωπος άδυνατεί έτι να βεβαιώσῃ την ύπαρξιν η οὐ της μελλούσης ζωής. Άλλ' εξετάσωμεν το ζήτημα άφου άπαξ έθεώσαμεν αυτό επί του τόπητος.

Αί περί ψυχής και μελλούσης ζωής ιδέαι, κατά τον κ. Βουρδώ, εισίν αποκησεις φαντασίας γεννηθεῖσαι εκ της άπλήστου επιθυμίας του ανθρώπου άενώως να ζῆ και εκ της πλάνης των όνειροπολημάτων. Πλήν δέν μας έξηγεῖ οὔτος οὔτε την καταγωγήν της επιθυμίας ταυτης, της τόσω φυσικής άλλως τε, οὔτε τούς όρους των όνειροπολήσεων, αλλά άπλως άρέσκεται επικρίνων την ιδέαν της άθανασίας της ανθρώπινης υπάρξεως και πολεμῶν τάς λογικάς και δογματικάς αποδείξεις.

Την νοερότητα της ψυχής και άπλότητα αυτής εκλαμβάνει ως καθαράς έπινοίας της ανθρώπινης ύψηλοφροσύνης, ένῶ διά τον χριστιανόν φιλόσοφον αύται εισίν αναγκαίαι άλήθειαι διά την αντίληψιν τών γενικῶν νόμων, οὔτινες διέπρουν την ύπαρξιν και τον βίον του κόσμου, ως και του ανθρώπινου μικροκόσμου η του συνόλου των δημιουργηθέντων αντικειμένων.

Έάν αντικρύσωμεν την θρησκείαν προς το άμφίβολον έτι φῶς των διαβεβαιώσεων του όρθολογισμοῦ, δύναται τις βεβαίως να παραγνωρίσῃ την ύπαρξιν κυρώσεως των γενικῶν νόμων του βίου, ψευδώς να βεβαιώσῃ ότι η θρησκεία προβάλλει ασημάντους τύπους εὐσεβείας επί των ύψηλοτάτων άρετῶν, να καταδικάσῃ την αίρεσιν των όλίγων έκλεκτῶν του Φενελώως, να παραστήσῃ τον άγιον Θωμάν και τον Άριστοτέλην ως άσυνειδήτους ύλιστάς, διότι εκλαμβάνουσι την ψυχὴν ως μορφήν του σώματος, όπερ δέν περιποιεῖ τιμὴν εις τάς μεταφυσικάς γνώσεις του συγγραφέως, να καταδικάσῃ τον άγιον Αυγουστίνον και τον άγιον Παῦλον αποδίδων αυτοις τάς στενοτάτας των ιδεών, άν όχι τάς μάλλον σκανδαλώδεις επί της χάριτος και του προορισμοῦ, και να παραγνωρίσῃ τέλος το ύψος των διδασκαλιῶν του Εὐαγγελίου, ως έν παραδείγματι, έν τη παραβολῇ των έργατων της ένδεκάτης ώρας. Πάσα αύτη ή συγγραφή κακῶς κατειργασμένη, έτι δέ μάλλον εφάρμοσμένη, δύναται μόν να προκαλέσῃ ευχάριστα μειδιάματα τῶς άπίστοις, οὔτινες από πολλού χρόνου έλαβον την οδόν ήν βαδίζουσι, αλλά κατά του άρμονικοῦ συνόλου του ύγιους δόγματος οὔδέν δύναται.

Το ζήτημα του θανάτου, είναι άληθές, πολυτρόπως εξετάζεται υπό του κ. Βουρδώ, άλλ' υπό έποψιν ιδίως ιστορικήν το σύγγραμμά του πρωτεύει. Τί διά των αίωνων έγέ-

νετο το δικαίωμα της μελλούσης ζωής, ο περιορισμός και η έκτασις του δικαιώματος τούτου κατά τους χρόνους και κατά τους τόπους, αι διάφοροι θεωρίαι αι παραχθεῖσαι επί της άναουχωνεύσεως των ψυχῶν, η πρόσ τα πνεύματα και την δαιμονοδόλβειαν πίστις, ως και η κατοχή των ζωντιων υπό των πνευμάτων των νεκρών, η μετεμψύχως και η άνάστασις, αι ποικίλαι ιδέαι περί του τόπου και της διάρκειας της μελλούσης ζωής, ως και περί του τρόπου της εκείσε εξασκήσεως των φυσιολογικῶν και ψυχικῶν λειτουργειῶν, βεβαίως είναι ζητήματα δύναμενα να πειράξωσι την φαντασίαν του φιλοσόφου, και δέν είναι άσκοπον να μάθῃ τις όποια λύσεις προτροπάδην προϋτάθησαν εις τά διάφορα ταῦτα στοιχεῖα του προβλήματος του θανάτου

(Έπεται συνέχεια)

Φ. Π.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Έν τινι των τελευταίων συνεδριάσεων της ακαδημίας των Παρισίων, σπουδαία έγένετο άνακοίνωσις υπό του κ. Moissan, περί της τεχνητής κατασκευής του αδάμαντος, ήτοι περί προβλήματος εις μάτην άναζητουμένου από του τέλους του παρελθόντος αιώνας.

Διά της χρήσεως ηλεκτρικού κλιβάνου και ύψηλών πιέσεων, ο κ. Moissan κατόρθωσε να κατασκευάσῃ μικρούς μικροσκοπικούς αδάμαντας. Ο άνθραξ ως γνωστόν, δύναται να λάβῃ τρεις διαφόρους καταστάσεις του αδάμαντος, του άνθρακίτου, και του γραφίτου. Όστι, έφ' όσον δι' ύψηλών θερμοκρασιῶν 3.000°, αυξάνομεν την πίεσιν του άνθρακος, επί τασούτω πλησιάζομεν τον αδάμαντα.

Οι αδάμαντες φέρουσιν πυκνότητα από 3 μέχρι 3,5, ο άνθρακίτης 3 και ο γραφίτης 2.

Πώς λοιπόν δυνάμεθα να κατασκευάσωμεν αδάμαντα δι' ύψηλης άτμοσφαιρας, άνευ πιέσεως; Έπωφελοῦμενοι της ιδιότητος, ήν κέντηται μερικά ηηκτικά μέταλλα, άτινα αυξάνουσι τον όγκον στερεοποιούμενα, ως ο σιδηρος, ο άργυρος. Η άνάλυσις διαλύει τον άνθρακίτην, όστις προσλαμβάνει διαφόρους καταστάσεις μετά την φύξιν, κατά την πίεσιν και την θερμοκρασίαν. Ο κ. Moissan άπήλαυσε πάσας τάς ιδιότητας ταύτας του άνθρακίτου διά τοιαύτης ενεργείας και όντως παρήγαγε τον μέλανα άνθρακα. Περὶ τούτου δέν χωρεῖ πλέον άμφιβολία. Οι μικροί δ' οὔτοι αδάμαντες οὔχι μόνον διαρρηγνύουσιν τον λυχνίτην (ρουθίνιον), και έχουσι πυκνότητα 3,5, αλλά καιόμενοι έν τῷ έξυγόνῳ αναδίδουσι μόνον άνθρακικόν οξύ. Ομοιάζουσι δέ προς τους μικροσκοπικούς αδάμαντας τους άνευρισκομένους έν τῷ κυανῷ χώματι της Ευέλπιδος Άκρης.

Διά την παραγωγήν μικρῶν τινων αδαμάντων όλικού βάρους χιλιοστημερίων τινων του γραμμαρίου, έδέησε να δαπανηθῆ ποσότης αρκετῶν χιλιάδων φράγκων.

Ο κ. Friedel μέλος της Ακαδημίας, έθαύμασε τά υπό του κ. Moissan επιτευχθέντα αποτελέσματα ταῦτα. Ίνα μὴ δέ κατακρίθῃ βραδύτερον ότι ήκολούθησε την οδόν, την τόσον επιδειξιωσπαρά του συναδέλφου του κατερευνηθείσαν, ένόμισε καλόν να εἴπῃ, ότι είχε και οὔτος επιχείρησιν άναζητήσεως προς τον σκοπόν αυτόν, αλλά διενεργῶν τούναντίον έν χαμηλωτάτη θερμοκρασία, και λαμβάνων ως διαλυτικόν σώμα το ιδωδούχον της μεθυλίνης (1). Και οὔτος άπήλαυσε μικροσκοπικά μορίδια, άτινα διεγράμμιαν τον σάφειρον.

Ο κ. Berthelot προσέθετο τότε, ότι έδοκίμασε και οὔτος να διαλύσῃ τον άνθρακίτην έντός φωσφορούχου σιδήρου και

(1) methylene, μεθυλίνη, οὔσια εκ του ζυλικού αλκοολίου εξαγομένη.

ίνθιου σιδήρου. Οὔτω δέ παρήγαγε μικροσκοπικά μόρια μεγάλης πυκνότητος.

Όστε το πρόβλημα όντως έλυθη καθ' ολοκληρίαν υπό του κ. Moissan, αυτό δ' όφείλεται άπασα η τιμή του πρώτου λύτου του προβλήματος και του πρώτου παραγωγού τεχνητού αδάμαντος. Είναι αύτη κεφαλαιώδης άνακάλυψις, ης η λάμψις θ' άντανκιάσῃ επί της ακαδημίας. Φ. Π.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ (Εικόν).

Ηγειν ακόμη τα έτη της παρθενίας· τά ροδόλευκα όνειρα της νεότητος δέν είχαν έτι υποχωρήσῃ εις της πραγματικής αντίληψις την άπάτην. Δι' όλους έξῃ και διά κανένα. Δέν είχαν έτι μειθῶναι εις ώρισμένον κέντρον την φλόγα των όφθαλμῶν της, καιτοι επί της καρδίας της πυκνά έλυγίζοντο τά βέλη άτινα έρριπτον περιφλεγγῆ οι ακάθικτοι του κάλλους της θαυμασταί. Πρώϊαν τινα του έαρος ήσθάνθη το στήθος της υπό ασυνήθους καλμού κλονιζόμενον, και ότε παρήλθεν η ώρα των άνθῶν, την πρώτην μετ' αυτό φθινοπωρινήν έσπέραν, αι δάδες του Ίμεναίου με τον λευκάζοντα κικόνον—νερός προαγγέλον την σωρείαν των θλίψεων—εφώτιζον αύτην πλησίον του νυμφίου.

Αί πρώται ήμέραι, πρώται αύγαι, διήλθον έν τη γαλήνη των νέων έντυπώσεων, της νέας άτμοσφαιρας των γλυκυτάτων αισθημάτων της συζυγικής ζωής, έντός νέου όρίζοντος δι' διηγοίγον αύτη αι τέψεις του νέου οικου, των νέων άσχυλιών, των νέων περιπησιών. Ένόμιζεν ότι φέρει ακόμη επί της κεφαλής της τον στέφανον, τον έξ' άνθῶν πορτοκαλίαν συμπαλεγμένον, ότι ακόμη η χείρ της, η τον άραβόνα φέρουσα, υπεστήριζε την ταινοφόρον λαμπάδα, και ότι τώρα μόλις ο νυμφικός πέπλος, ο συμβολίζων του μέλλοντος την νεφέλην, όλονέν διηνοίγετο, όλίγον κατ' όλίγον, υποδακνύων την νεαρά γυναίκα τά μέχρι τούδε υποκρυπτόμενα άδύτα του οικογενειακού ασύλου, όπερ αύτη μετ' εκείνου έθαμείλιωσε. Τῷ έθεσαν τον πέπλον εκείνον, όστις άπέκρυπτεν από του βλέμματος της εις νέαν ζωην εισαγομένην κόρη, την άδυσσον της νεότητος, όπως άλλοτε έφρόντιζον οι άρχαιοί δι' άνθῶν να κοσμήσι το θύμα, όπερ ώδήγουν εις τον έξηλεκτήριον βωμόν. Και οι μήνης παρήρχοντο και έπιπλυν η έπώδυνος εκείνη νύξ των ώδύων, και μετά την άγωνίαν και τον ψυχρόν ιδρώτα και τάς έντόνους κρουσάς, εκ του σώματος της νέα ανέβλυσε ζωή, νεοί εξεκολύθησαν πόθοι, νεοί εδημιουργήθησαν φροντίδες, νεός ήρμόσθη δεσμός, ο εϋτυχίστατος, όστις απότερον νυν διά της στοργής θα συνδέσι τους συζύγους, ών την ένωσιν τυπικώς ο ίερὸς νηλόγησεν. Η νύξ εκείνη ήτις παραδόξως υπό την κραυγήν της άπογνώσεως και της οδύνης ευήγγελίζετο την χαράν και την ευδαιμονίαν, έπρόκισε τους γεννήτορας, άλλ' ιδίως την μητέρα, με νέα, όλως άγνωστα μέχρι τούδε αισθήματα. Και έτέθη το τεχνίον, όπερ συναπετέλεσαν οι εξ' άνθῶν δεσφοί του γάμου, οι άσπασμοί της σίστεως, η έλξις των ψυχῶν και η έλξις των σωμάτων, ο έρωσ και η συμβίωσις, η όνειροπόλησις και η άνάγκη!

Κέντρον της αγάπης των μαγνητικῶν είναι το προσωπάκι εκείνο το ροδοκόκκινον, το παχουλόν, το μειδιών, το κυττάζον άτενώς χωρίς να έχῃ συνείδησιν του κυττάζει και διατί. Και παρκολουθῶν οι γονεῖς από άρας εις ώραν μετά τρυφερότητος τάς κινήσεις του, την αύξησιν του, την εϋμορφείαν του. Έκάστη πνοή του άγγέλου των—και είναι η πνοή του τόσον ήσυχος, τόσον θαμπωτική, άνεπαίσθητος!—είνε και εις καλμὸς της καρδίας εκείνων. Κύπτει η εϋτυχής μήτηρ πρό του γελαστοῦ προσωπου του, ίνα παράσχη εις αυτό την ζωην, ίνα τούτο εμπνεύσῃ αύτη την χαράν. Γεννηθέν υπό τάς θωπιείας και τῶς θερμῶς έναγκαλισμοῦ των γονέων, μειδιᾷ άόριστως προς την ζωην, άμέριμον, μη υποπτεῖον ότι έχει εμπροσθεν του να διαπλεύσῃ πέλαγος περιπετειῶν, να δοκιμάσῃ λαίλαπα θλίψεων. Και άνοίγει τους στοργυλοῦς όφθαλμούς του, έν οἷς κατοπτρίζεται η άθωότης, και κλίνει την κεφαλήν επί των πτελῶν του προσκεφαλαίου, σκεπόμενον υπό του στήθους της μητρός και όνειροπολεῖ, όνειροπολεῖ!..

Διά να γεννηθῆς, μικρόν παιδίον, πόσος έρωσ κατηναλώθη, πό-

σαι δύναι συνητήθησαν, πόση ἀδημονία ἐξεδηλώθη. Μειδιάς, καλό μου παιδί, ἐμπαίζεις τὸ μέλλον, ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα. Ἄλλ' ὅταν καὶ σὺ αἰσθανθῆς τοὺς πόνους οἵτινες σπαράσσου σήμερον τοὺς περὶ ἐσέ, δὲν θὰ μειδιάς τόσο ἀφελῶς, ἴσως καὶ δὲν θὰ εὐγνωμονῆς τὴν μητέρα σου. Μὴ βιάζεσαι. Κοιμοῦ τώρα, ἐφ' ὅ-

σον εἶσαι νήπιον. Ὅταν θ' ἀνδρωθῆς καὶ πεπονημένον τὸ βλέμμα σου θὰ ζητῇ φωτεινὸν τι σημεῖον, στρέφον αὐτὸ μετὰ παρηγορίας πρὸς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς νηπιότητός σου, καὶ θὰ εὐτυχῆς πρὸς στιγμὴν. Ἴσως καὶ ἐπὶ καιρὸν πλείοτερον. Ἄλλα σήμερον, κοιμοῦ, κοιμοῦ! Δικ.

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΚΕΦΑΛΙΑΙΟΝ ΣΤ'.

Πρώτη συνέντευξις. Ὁμολογία ἔρωτος.

Εἶναι πρωία, αὐγὴ ἱπραεινὴ, καὶ ἐνφ' ἡ φωτόβολος γλυκεία ἥως εἰσέρχεται χρυσοῦσα ἀπὸ τῆς θυρίδος εἰς τὴν δωμάτιον μεσημβρινῆς τινοῦ οἰκίας, ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ πλευρᾷ τῆς πλατείας τοῦ Ὄησειου κειμένης, ὁ μεγαλαυχῆς ἦλιος ὑψοῦται μεγαλοπρεπῆς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν καθαρὸν καὶ κυανοῦν τοῦ Μαίου, ῥίπτει τὰς θαλπερὰς αὐτοῦ ἀκτίνας ἐπὶ μιᾶς κλίνης, ἣν ἔναντι αὐτοῦ συναντᾷ, διακόπτει τὸ γλυκὺ ὄνειρον τοῦ ἐπὶ ταύτης κοιμωμένου, τὸν ἀφυπνίζει καὶ ἀνοκτα τὸν ἀνεγείρει ἐκείθεν.

Ἐγεγρόμενος δὲ ὁ Μιμίκος ἀνοίγει τὴν θυρίδα, ῥίπτει βλέμμα χαρμύσσον καὶ ἐγγύμων ἐπὶ τῆς πέριξ αὐτοῦ ἐκτεταμένης θελακτικῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐξαισίου θεάματος, ὁσφραίνεται μεθ' ἡδονῆς ἀναπνέων τὴν ἡδυτάτην ἐκείνην πρωϊνὴν αὐραν καὶ ἡρέμως ἀκούει τὰ κύκλωθεν καὶ ἐξωθεν τοῦ δωματίου τοῦ κελαιοῦτα μικρὰ πτηνὰ τοῦ ἀγροῦ.

«Ὅλα ἀπόλαυσις φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐχαρίστησις!» διελογίσθη ἀμέσως.

Πλὴν αἰφνης ὁ νοῦς, ἡ καρδιά του καὶ τὸ βλέμμα ἀπεσπάσθησαν ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης καὶ ἀνεζήτησαν ἀνησυχῶς ἑταρόν τι, ὡσεὶ νὰ ἔλειπε τὸ συμπλήρωμα τῆς εὐτυχίας.

«Τὸ ἄνθος! εἶπε, ποῦ εἶναι τὸ ἄνθος;» καὶ ἀνεζήτησαν αὐτὸ ἐν τῷ δωματίῳ.

Ποῦν ἄνθος;

Τὸ ἴον, ὅπερ ἡ Μαίρη εἶχε δώσει τὴν προτεραίαν εἰς τὸν Μιμίκον καὶ τὸ ὅποτον οὗτος ἐν ἀπότῳ ἐξέλει, ταραχὴ καὶ συγκινήσει διατελῶν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφῆως, εἶχε τοποθετησεῖ που καὶ δὲν ἐνθυμείτο. Ἄλλὰ δὲν τὸ ἀνεύρισκεν.

«Περίεργον, εἶπε, ποῦ τὸ εἶδεν;»

Καὶ τὸ ἀνεζήτησε πανταχόσε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη οὐδὰ μὲν νὰ τὸ εὕρῃ.

«Ἡ ζάλη, ἡ σκοτοδίνη, ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας μου, ἐνηκολούθησε, τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος, μὲ κατεκυριεύσαν τόσο, φαίνεται χθές, ὡστε δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον σήμερον τί ἔκαμα τὸ ἄνθος.»

Καὶ ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην του τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας, τὴν τυχαίαν συνέντευξιν, τὸν κῆπον, τὰς κιγκλίδας, τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ ἄνθος ἐκεῖνο.

Τὸ ἀνεζήτησε καὶ πάλιν καὶ δὲν τὸ εὕρε.

«Τί ἀτυχία, εἶπε, κακὸς οἰωνός! . . . τὸ ἔχασα. . . Κρίμα. . . ἄνθος ἰποκωλός, ἔρωσ ἀτυχῆς! . . .»

Καὶ παρεδόθη εἰς διαλογισμούς. Πλησιάζας δὲ τὴν θυρίδα, παρετήρη τὴν πρὸ αὐτοῦ ἤμερον, γλυκυτάτην, μαγευτικὴν, καὶ πληρὴ θεληγῆτρων καὶ ἀπολαύσεων ἁρμονικῆν καλλονὴν τῆς φύσεως.

Πρὸ αὐτοῦ ὁ κλεινὸς βράχος τῆς Ἀκροπόλεως μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἱστορικῶν καταπρηπαιμένων κειμηλίων τῆς, ὑψούμενος ἐν μέσῳ τοῦ διαυγοῦς κυανοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἀπαστρέπτων

ἐκ τῆς λάμπειος τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καὶ τεχνητῆς καλλονῆς παρὶστα ὅλην τὴν δύναμιν τῆς παρελθούσης μεγαλοφυΐας, κάτωθι δ' αὐτοῦ καὶ ἀριστερόθεν ἡ ἐκτεινομένη πόλις τῶν Ἀθηνῶν προέβαλλεν ἐν μέσῳ τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους, τὴν νεᾶν γενεάν τῆς, φιλοτιμουμένην ν' ἀναδείξῃ καὶ αὐτὴ ἐφάμιλλα ἐκείνων ἔργα. Ἀριστερόθεν δὲ καὶ δεξιόθεν αὐτοῦ τὸ Ὄησειον, ὁ Ἄρειος Πάγος μετὰ τῶν συντριμμάτων τοῦ παλαιοῦ κλέους καὶ τῶν κατορθωμάτων τῶν νεωτέρων. Τὰ καλλιπρεπῆ νεώτερα κτίρια, τὰ ἀνάκτορα, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Β.βιβλιοθήκη, ἡ Ἀκαδημία, τὸ Μουσεῖον, τὰ θεάτρα, τὰ πολυτελῆ μέγαρα κτλ. διεκρίνοντο ἐξέχοντα μετὰ τῶν ἄλλων ἔργων τῆς νεωτέρας γενεᾶς καὶ ἐξήπτων τὴν φαντασίαν τοῦ Μιμίκου, ὅστις οὕτως εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα ὀλοκλήρου ἱστορίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους μέχρι τῆς συγχρόνου, ἥτοι ἔδαφος μελέτης εὐρῆ, πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν ὀνείρων καὶ τῆς φαντασίας του, ἥτις φύσει ἠρέσκετο καὶ ἰτέρπειτο νὰ ἔρευνη, νὰ ἀναδιψῆ καὶ ἐν αὐτῇ συγκατεῖ καὶ μελετᾷ πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνάπτυξιν, ἐξύψωσιν καὶ ἐξιδανικέυσιν τῆς πνευματικῆς ὑπάρξεως. Ὁ Μιμίκος ἠγάπα τέλος τὸν ἰδανικὸν κόσμον καὶ ὀλοφύχως κατεγίνετο εἰς τὴν ποιήσιν καὶ τὴν φαντασίαν. Ἦτο ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὸ ἰδανικόν. Ἦτο ὅμως καὶ λιαν φιλόπατρις. Πολλάκις δὲ ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ δωματίου του φέρον τὴν φαντασίαν του ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἢ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος του, παρέμενον ἐπὶ μακρὸν ἐκεῖ σκεπτόμενος καὶ μελετῶν, μειδιῶν καὶ θαυμάζων. Καὶ ἐπὶ μὲν τῶν «ρεπίων τῆς προόδου» πολλάκις ἐδάκρυεν, ἐπὶ δὲ τῇ ἀναγεννωμένῃ πνευματικῇ δράσει ἐμειδία.

Ὁ Μιμίκος οὕτω καταπονῶν τὸ πνεῦμά του ἐστρέφεν εἰς τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἱσταμάτησαν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος, ὅστις ἐνούμενος μετὰ τοῦ κυανολευκοῦ διαυγοῦς ὀρίζοντος ἐφαίνετο ὅτι συνέχετο πρὸς τὸν οὐράνιον θόλον. Τὸ θέαμα δὲ τοῦτο τῷ ἐφάνη τοσοῦτω φυσικὸν καὶ ἐξαισιον, ὡστε: «Ἄ! ἰδοῦ, καθ' ἑαυτὸν εἶπεν, οἱ πατέρες μας μᾶς ἀφῆκαν τὴν καλιτέραν ἀνάμνησιν καὶ τὴν τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς ἀναζητήσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἰδοῦ ἐκεῖνοι πῶς συνεκινῶνουν μετὰ τοῦ ἰδανικοῦ. Ἰδοῦ ἔργον ἀναδεικνύον τὸ ὕψος τῆς φαντασίας τῶν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν τελεσφόρησιν τῶν ὑψηλῶν καὶ σοφῶν βλῆψεων τῶν.»

Καὶ εἰτα ἱσκέπτετο τίνι τρόπῳ ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ φανῇ χρησιμὸς τῇ κοινωνίᾳ, καὶ νὰ ἐξιλιώσῃ τὴν ὕλην, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς Μαίρης καὶ τοῦ ἄνθους ἐπανήλθεν εἰς τὸν νοῦν του, διακόψας δὲ ἀκουσίως αὐτοῦ πάντα ἕτερον διλογισμὸν, ἔλαβε τὸν πῖλον του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἦτο δεκάτη ὥρα καὶ ἡμίσεια τῆς πρωίας. Ἐβάδιζε δὲ ταχέως καὶ ἐν διαστήματι οὐχὶ μακροτέρῳ τῶν δέκα λεπτῶν, εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ Ἀμαλίας καὶ πρὸ τοῦ βασιλικῆς κήπου. Διήρχετο κατὰ μῆκος τῶν κιγκλίδων παρατηρῶν μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ἀγωνίας ἐντὸς τοῦ κήπου. Μετ' ὀλίγον ἀφι-

κόμενος πρὸ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρίσκειτο τὴν προτεραίαν ἡ Μαίρη, ἀπροσδοκῆτως παρετήρησεν αὐτὴν καθημένην ἐπὶ τοῦ ἰδανίου.

«Νά τὴν, διελογίσθη, ἰδῶ εἶναι καὶ αὐθροεῖ τὰ βλέμματα τῶν συνητήθησαν, ἐπηκολούθησαν γλυκύτατα, τρυφερότατα μειδιήματα καὶ ἀμοιβαῖοι δειλοὶ χαριετισμοί.

Ὁ Μιμίκος τότε ἐνηκολούθησεν ἐπιτηδείως καὶ χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν ἐλαγίστην ὑπόνοιαν εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ διερχομένους, νὰ βαδίξῃ κατὰ μῆκος τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου, ἡ δὲ Μαίρη, ἔγερθεῖσα προσεποιεῖτο, ὅτε μὲν ὅτι ἐκοπτεν ἄνθη, ὅτε δὲ ὅτι ἐβάδιζεν ὄλως ἀθῶως καὶ ἀνυπόπτως ἐν τῷ κήπῳ.

«Τί ἄγγελος! τί ὠραία κόρη! εἶπε τότε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μιμίκος. Ἄλλὰ νὰ μὴ γνωρίζω τοῦλάχιστον ἀκόμη πῶς ὀνομάζεται; . . . Ἄ! πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐπισκεπτήριόν μου;»

Καὶ προχωρῆσας πολὺ ἐγγὺς τῶν κιγκλίδων, ἐποίησάτο νεῦμα τῇ Μαίρῃ ἵνα προχωρήσῃ.

Ἡ Μαίρη ὄντως ἀμέσως προὐχώρησε καὶ αὐτὴ ἐγγὺς τῶν κιγκλίδων, καὶ ἤδη ἱσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων, ἀνταλλάσσοντες θερμὰ βλέμματα, ἀλλὰ σιωπῶντες καὶ μειδιῶντες, εἰς ἀπόστασιν μόνον δύο μέτρων.

Ὁ Μιμίκος δὲν ἐτόλμα νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε ἐγνώριζε τὴν γερμανικὴν διὰ νὰ ἐκφρασθῇ.

Ἡ δὲ Μαίρη ἐνόησασα τὴν ἀδημονίαν του, ἐξήγαγε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ λούσα πρώτη τὴν σιωπὴν.

— Τί; τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν αὐτόν, δεικνύουσα τὸν χάρτην, ὃν τὴν προτεραίαν τῇ εἶχε δώσει, προφέρουσα ἀτελῶς καὶ δυσκόλως τὰς λέξεις.

— Ἀπάντησιν. . . ἀπάντησιν, εἶπεν ὁ Μιμίκος.

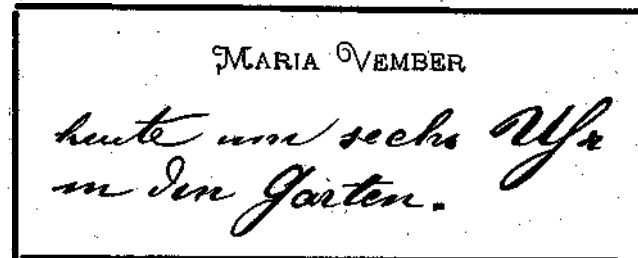
— Ἀπά-τη-σι-ν, ἐπανέλαθεν ἡ Μαίρη, ντὲ καταλαβαίνει.

— Ἀπάντησιν! ἐπανέλαθεν ὁ Μιμίκος, ποιῶν ἐν ταῦτῳ σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς, ὡσεὶ νὰ τῇ ἰδῆλου, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ἔγραφε καὶ νὰ τῇ ὀμιλεῖ.

Ἡ δὲ Μαίρη ἐνόησασα:

— Ἄ! ἀπάντησι . . . καλὰ . . . καλὰ . . . εἶπε. . . τώρα, καὶ ἱστράθη πρὸς τὸ κάθισμά της.

Ἐκεῖ δὲ ἐξαγαγούσα μικρὸν χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου της, καὶ γραφίδα, ἣν πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, ἐσημείωσεν ἐπ' αὐτοῦ λέξεις τινὰς καὶ εἰτα πλησιάζασα τὰς κιγκλίδας ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸν χάρτην καὶ ἀπῆλθεν ἐκείθεν. Ὁ δὲ Μιμίκος λαθὼν τοῦτον ἀπεμακρόνη καὶ αὐτὸς ἀμέσως, ὡς ἀποφυγῆ τὰς ὑπονοίας τῶν διαβατῶν. Προχωρῆσας δ' ὀλίγον, ἱστη καὶ ἐκάθισεν παρὰ τινι τραπέζῃ τοῦ πλησίον κειμένου καφείου Ὀρφανίδου, ἀνυπομονῶν νὰ μάθῃ τί τῷ εἶχε γράψει. Ἐξήγαγε λοιπὸν τὸν χάρτην καὶ παρετήρησε τὸ ἀκόσουον ἐπισκεπτήριον, ἐν ᾧ ἰδιοχείρως ἡ Μαίρη εἶχε σημειώσει γερμανιστὶ λέξεις τινὰς.

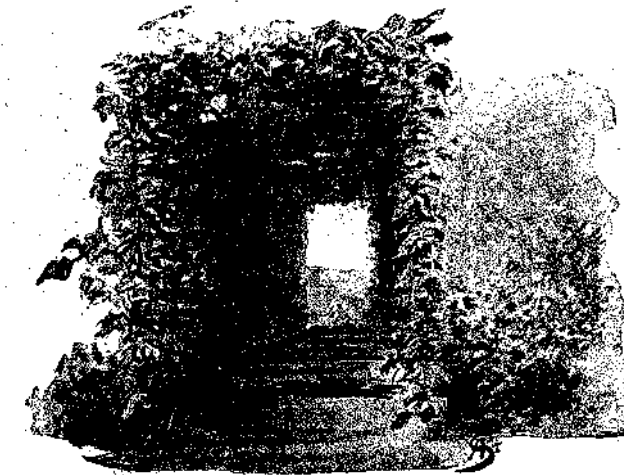

Ὁ Μιμίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνόησῃ ἄλλο ἐκ τοῦ ἐπισκεπτηρίου ἢ ὅτι ἡ κόρη ἦν τόσο ἐμμανῶς ἠγάπα ἐλέγγο Μαίρη Βέμπερ. Τὴν δὲ ἰδιόχειρον σημείωσιν τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ἐστρεψεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ δωματίον του καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ λεζικίου μετέφρασε τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἐξῆς: «Σήμερον τῇ ὁ ὥρα ἐν τῷ κήπῳ» καὶ ἀνέπνευσε ἐκ βάλθους καρδίας.

«Ἄ! τέλος πάντων, διελογίσθη, ἔμαθον πῶς ὀνομάζεται. Καλεῖται Μαρία Βέμπερ καὶ μὲ περιμένει σήμερον τὴν ἑκτὴν ὥραν εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον. Ἄ! τὴν καυμένην, πόσον τὴν ἀγαπῶ! . . . νὰ τὴν ἐγνώρισαι! . . .»

Καὶ παρεδόθη εἰς γλυκυτάτους ἐρωτικούς διαλογισμούς. Ὁ βασιλικὸς κῆπος, ὡς πάντες οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί γνωρίζουσι, κεῖται ἀκριβῶς ὀπισθεν τῶν ἀνακτόρων, ἡ δὲ εἰσοδος αὐτοῦ εἶναι ἐλευθερά εἰς πάντας, τὸ μὲν θέρος ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας μέχρι τῆς ὀγδόης, τὸν δὲ χειμῶνα ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἑκτῆς.

Κατὰ τὸ θέρος, ἰδίως κατὰ τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Μάιον πολλοὶ θεμῶνες προσέρχονται καθ' ἑκάστην, ὡς διέλθωσι στιγμὰς τινὰς ἀναψυχῆς καὶ δρόσου, διότι ὀμολογουμένως ἅπας ὁ κῆπος οὗτος εἶναι σύσκιος, κατάφυτος καὶ θελακτικώτατος, πλειστονὴ δένδρων καὶ σπανίων ὠραίων ἀνθῶν τὸν κοσμοῦσι καὶ περιβάλλουσι, τὸ δὲ γλυκὺ καὶ ποικίλον ἄρωμα καὶ αἱ μελωδικαὶ ὠδαὶ τῶν ἐν αὐτῷ πολυειδῶν καὶ πολυαριθμῶν ῥηθδόνων συμπληροῦσι τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ μαγικῆν καὶ θεϊαν.

Τοπίον τοῦ κήπου, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ πρώτη συνέντευξις.

Ὁ βασιλικὸς οὗτος κῆπος, ἔχει τοιαῦτα τινὰ ὠραιώτατα καὶ μαγευτικώτατα ἐν δὲ τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἐναντι ἡμετέρας εἰκόνας παριστανόμενον, ὅπερ κεῖται πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τοῦ κήπου μέρος καὶ ἀποτελεῖται ἐκ μακροτάτης σιδηρᾶς στοᾶς καλυπτομένης ὑπὸ ὠραιότατης περιπλοκάδος καὶ σπανίων εὐδύμων ἀνθῶν.

Ἐνταῦθα ὡς ἐκ τῆς ἀποκέντρου ὀλίγον αὐτοῦ θέσεως ἐλάχιστοι τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ κήπου προσέρχονται, δι' ὅπερ ἡ Μαίρη ἐγκαίρως προσελθούσα εἰς τὴν συνέντευξιν, ἐπιτίμησε νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἀναμείνη τὸν Μιμίκον, ὅστις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναφανῇ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἀκριβῶς μέρους τῆς ἀνοφοῦρου ταύτης στοᾶς.

Τότε ἡ Μαίρη ἰδοῦσα αὐτόν, προὐχώρησε καὶ αὐτὴ ἐντὸς τῆς στοᾶς καὶ συνητήθησαν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτῆς.

Ὅλα συνάντησι! θέσις καὶ ἀπόλαυσις!

Ἀμφοτέροι μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ συγκινημένον ἔστησαν, ἔχαιρετήθησαν καὶ ἔλαβον τὰς χεῖρας ἀλλήλων, ἀλλὰ δὲν ὀμιλοῦν.

— Μαίρη, σ' ἀγαπῶ! . . . εἶπε τέλος μετὰ μικρὸν ὁ Μιμίκος, διαλύων τὴν σιωπὴν.

— Ich liebe Sie Michail, ἀπήντησε καὶ ἡ Μαίρη, ἐκ τῶν βλεμμάτων ἐνόησασα τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἐκείνου καὶ ἐνηκολούθησεν παρατηροῦντες ἀλλήλους ἐπὶ μᾶλλον συγκινημένοι.

Τότε ἡ Μαίρη ἀποσπάσασα μικρὸν λευκὸν ῥόδον ἐκ τοῦ στήθους της προσήνεγκεν αὐτὸ τῷ Μιμίκῳ, λέγουσα γερμανιστὶ, ἀφοῦ τὴν ἑλληνικὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ καλῶς:

— Μιχαήλ! . . . Ἠγάπησα τὴν πατρίδα σου, . . . ἠγάπησα τὰ ἄνθη της, . . . ἦδον. . . ἀγαπῶ καὶ ἐσεῖ. . . λάβε λοιπὸν τὸ μικρὸν αὐτὸ τεκμήριον τοῦ πρὸς σέ ἔρωτός μου.

Ὁ δὲ Μιμίκος λαμβάνων τὸ ἄνθος καὶ φέρον αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του, χωρὶς νὰ ἐνόησῃ τί ἀκριβῶς ἡ Μαίρη εἶπε γερμανιστὶ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ ἐξετάσῃ τί τῷ εἶπεν, ἀφοῦ αἱ ἐκφράσεις καὶ συνηνοήσεις τῶν βλεμμά-

των και των καρδιών των εξήγουν τὰ πάντα, εἶπε και αὐτός ἑλληνιστί·

— Μαίρη! εἶσαι ὁ μόνος ἄγγελος τῆς γῆς πρὸς ὃν αἰσθάνομαι ἀκαταμάχητον ἔρωτα. Σὲ ἠγάπησα χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω... σὲ ἀγαπῶ, διότι ἦδη τὸ θέλω... και θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰώνως, διότι δὲν δύναιμι νὰ πράξω ἄλλως.

Καὶ ἐν δάκρυ ἐμιλλε νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸν ὄρκον τοῦ ἀτυχοῦς Μιμίκου, ὅτε μικρὸς τις κρότος προσεῖλκυσε ἀμφοτέρων τὴν προσοχὴν.

— Σ...τ... διέκοψεν αὐθωραὶ ἡ Μαίρη... και θλίβουσα τὴν χεὶρά του... Αὐριοῦ... Ἀκρόπολις!... εἶπε... και ἀφήσασα αὐτῷ γλυκὺ, θεῖόν τι μεϊδιάμα, ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως ἐκεῖθεν.

Ὁ δὲ Μιμίκος, ἐνῶ ἐμβρόντητος παρετῆρει εἰ αὐτὴν φύγουσαν·

«Δὲν εἶναι τοῦτο πραγματικότης, εἶπεν, ἀλλ' ἰδανικότης! Ὁ κόσμος δὲν ἔχει, ... ὅχι, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτας στιγμὰς ἀπάτου ἀπολαύσεως και ἀπολύτου φαντασίας...»

Και λαβὼν ἡρέμα ἀντίθετον διεύθυνον ἀπ' αὐτῆς μελαγχολικὸς ἐκεῖθεν.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

Ρόδος.

Η Χ Ω

Οὐράνιος χάρτης

Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχον συνέλθει ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς γῆς εἰς συνδιάσκεψιν ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ τῶν Παρισίων διάσημοί τινες ἀστρονόμοι, ὅπως θέσωσι τὰς βάσεις τῆς καταστρώσεως οὐρανίου χάρτου πρὸς χρῆσιν ὁλοκλήρου τοῦ παγκοσμίου ναυτικοῦ και τῆς ἀστρονομίας.

Ἦδη αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου ἔγουνσι περατωθεὶ και θὰ συμπεριλαμβάνῃ 22,054 πλάκας, αἵτινες θὰ περιέχωσι τὰς τοποθεσίας, 600,000 περίπου ἀστέρων ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 11ου μεγέθους.

Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων ἀνέλαβε μόνον τὴν προετοιμασίαν 1,260 φωτογραφικῶν πλακῶν (cliché) περιλαμβανουσῶν οὐρανια ζώνη μεταξὺ τῆς 18 και 24 κλίσεως.

Ἡ ρεκλάμα.

Οὐδέποτε ἡ ρεκλάμα ἔλαβε τὰς διατετασεις, ἀ; λαμβάνει αὐτὴ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐσχάτως 700 κῦτια ἐκ κασατέρου, ὁμοιάζοντα πολὺ πρὸς κῦτια δυναμιτίδος, εἰσῆχθησαν ἐν τῇ βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἐν ὥρᾳ τῆς συνεδριάσεως.

Διαταχθεῖσιν δ' αὐθωραὶ και ἐν θορόβῳ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, παρετηρήθη μετ' ἰσχυρότητος, ὅτι ταῦτα ἀπηυθύνοντο πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου και ὅτι ἐμπειρεῖγον... ἀνὰ ἡμίσειαν λίτραν καφφέ.

Νέον τι βιουηχανικὸν κατὰστημα τοῦ Λονδίνου παρεκάλει οὕτως τὰ ἐντιμα μέλη τῆς Βουλῆς νὰ δεχθῶσι τὴν προσφορὰν αὐτὴν, ὡς προμήθειαν διὰ τὰς παρατεταμένας συνεδριάσεις εἰς ἀς ἐμελλον νὰ ἐπιδοθῶσι.

Ἡ καραβέλλα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου.

Ἡ ἀνασκευὴ τῆς Καρραβέλλας τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν, ἐνέπνευσε τοῖς γείτοσιν αὐτοῖς πορτογάλλοις νὰ κατασκευάσωσιν ὁμοίως τὸ πλοῖον «Ἅγιος Γαβριήλ» δι' οὗ ὁ Βάσκος δὲ Γάμκας ἦλθεν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας τῷ 1497.

Τὸ πλοῖον θὰ ἔχῃ χωρητικότητα 178 τόννων, μήκος 26

μέτρα, και πλάτος 8 μ. και 20. Ὁ κ φέρῃ δὲ τρεῖς ἰστούς και τοὺς ὑψηλοὺς αὐτοῦ πύργους ἐμπροσθεν και ὀπισθεν τοῦ πλοίου.

Ὁ ἀδιάτρητος θώραξ.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀδιατρήτου ὑφάσματος ὑπὸ τῶν σπαρῶν, τοῦ γερμανοῦ Δόβη, εὗρε τοὺς ἀνταγωνιστὰς τῆς.

Ἐκτὸς ἐνὸς Αὐστριακοῦ, ὅστις διεκδικεῖ τὴν προτεραιότητα τῆς ἀνακάλυψεως ταύτης, ἕτερος ἐκ Μόσχας τῆς Ρωσίας ῥάπτης, ὀνόματι Πισκῶφ, ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς πατρίδος του, ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχε λύσει οὗτος τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα, και ὅτι τότε αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ πρὸς ἀς ὑπέβαλε τὴν ἀνακάλυψιν του εἶχον ἀρνηθῆ νὰ τὸν ἀκούσωσιν. Ἦδη ὁμως αὐταὶ λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὴν αἰτησίαν του, ἐπελήφθησαν τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος.

Φρέκ.

Η ΑΛΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΛΕΛΕΚΙ

(Μῦθος.)

Ἡ Ἄλωπου μιὰ μέρα ῥωτοῦσε τὸ Λελέκι· «Γεῖα πέ μου σὺ, ποῦ πῆγες σὲ τόπους μακρυνούς, τί εἶδες ἐς τὸνα μέρος; Τί ἔμαθες παρέκει; Πῶς ἔκρινε τὰ ξένα ὁ γνωστικός σου νοῦς;

Και τὸ πουλί ἀμέσως τῆς λέγει: «Ἄχ, ψυχὴ μου, τί νὰ σοῦ πῶ ἀπ' ὅλα; Θὰ λυγῶθῃς ν' ἀκούς! Εἶδα νερά και βάλτους, ποῦ εἶχαν γιὰ τροφὴν μου σκουλήκια ὅσῳν τὸ μέλι γλυκὰ και βαθρακοῦς!»

Ῥωτήσατε και ἐκείνους, ποῦ πῆγαν ἐς τὰ ξένα νὰ τελειοποιηθῶνε, τοὺς νέους τοὺς σοφοὺς, και θὲ νὰ ἰδῶτε ὅτι — τὰ ξεῶδα χαμένα, τοῦ μῦθου τὸ Λελέκι τοὺς ἔχει ἀδελφούς!

25 Αὐγούστου 1886.

Koboldchen.

ΟΠΩΡΑΙ

Ὁ ξ ε ν ο δ ὀ χ ο ς. Ἴδου ἐν αὐγὸν διὰ τὸ πρόγευμά σας, Κύριε, ἐκλέξατε.

Ὁ Κ ὀ ρ ῖ ο ς. Νὰ ἐκλέξω; πῶς νὰ ἐκλέξω, ἀφοῦ εἶναι μόνον ἐν;

Ὁ ξ ε ν ο δ ὀ χ ο ς. Δηλαδή, νὰ τὸ φάγετε ἢ νὰ τὸ ἀφήσητε.

Ὁ Κ ὀ ρ ῖ ο ς.

Ἐ ρ ὠ τ. Ὅποια διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ὠ ρ ὀ λ ο γ ῖ ο υ και θ α ν ἄ τ ο υ;

Ἀ π ὀ κ ρ. Ὅτι τὸ μὲν ὠ ρ ὀ λ ο γ ῖ ο ν ἔχει τὸ τ ῖ κ — τ ἄ κ τ ο υ, ὁ δὲ θάνατος τὴν τ α κ — τ ῖ κ — ἦ ν τ ο υ.

Ἐ ρ ὠ τ. Τίνες ἔχουσι τοὺς μεγαλειτέρους χαρακτήρας; Ἀ π ὀ κ ρ. Οἱ τυπογράφοι.

Κρίσις κριτικοῦ.

«Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν καλλιτεχνικῆς παραστάσεως, ὁ θεατῆς καταπίνει τὰς ἐντυπώσεις του, ὁ ἦθοποιὸς τὰς εἰσπράξεις του, ὁ ποιητῆς τὰς ἐπευφημίας του και ὁ ὑποβολεὺς τὰς λέξεις του. Ἐγὼ δὲ; τὰς σκηνὰς ἀπάντων».

Μεταξὺ δύο ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἀστερος». — Δὲν μοῦ λέγεις, φίλε μου, τί συμπεραίνεις διὰ τοὺς θιασώτας τῆς δημώδους; — Καὶ θέλει θεολογία; Δὲν γνωρίζουν νὰ γράφουν τὴν καθαρεύουσαν και προτιμοῦν τὴν δ η μ ὠ δ η. — Παντοῦ γιὰ τὸ πῆπλωμα.

— Κύριε Σταϊκίδη, ποῦ πηγαίνετε; — Ἀκολουθῶ τοὺς πόδας μου.

Ἄγαπῶ περισσότερο τοὺς ἐχθρούς μου ἀπὸ τοὺς φίλους μου, διότι ἐκεῖνοί με κακοποιοῦσιν ἀπαξ και ἀποσύρονται, ἐνῶ οὗτοι πάντοτε και μέχρι τῶν «ἰπιταφίων» μου.

Ἐ ρ ὠ τ. Τίς εἶναι ὁ πρῶτος κύριος τῆς οἰκίας; Ἀ π ὀ κ ρ. Ὁ θυρωρός.

Μία σεμνὴ κόρη· «Προτιμῶ τὰς λευκὰς τρίχας ἐπὶ νέας κεφαλῆς, ἀπὸ τὰς μελαίναις ἐπὶ γεροντικῆς».

Τὰ ἀδύνατα. Οὔτε τὴν θάλασσαν δυνάμεθα ν' ἀποξηράνωμεν διὰ τῶν σπόγγων, οὔτε τὴν σελήνην νὰ συλλάβωμεν διὰ τῆς χειρὸς. — Φύσις.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Μετὰ σπανίας καλλιτεχνικῆς δεξιότητος ὁ γνωστὸς χαρτοπόλης κ. Β. Κόκοτας ἐξέδωκεν ἐσχάτως σειράν εἰκόνων τῶν ἀγωνιστῶν, αἵτινες κατασκευασθεῖσαι λίαν φιλοκάλλως και μετ' ἐπιζήλων καλλιτεχνικῶν προσόντων κατέστησαν τὸ προσφιλέστερον ἀπόκτημα πάντων. Καὶ ὄντως, αἱ εἰκόνες αὐταὶ (φωτοτυπία) σχήματος 500/0 μετὰ ζωροῦ ὑπομέλανος χρώματος, εἰσι μετ' ἡμιμήτου ἐντελείας πρότυπα ὄντως τῶν ὠραιότερων μορφῶν και δέον νὰ καταστῶσι τὸ πρῶτον κόσμημα οἰουδήποτε γραφείου και πάσης αἰθούσης ὡς πρέπει. Ἀληθῆ κομψοτεχνήματα, παρουσιάζονται μετὰ τὴν ὑπερρφάνειαν και τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀπεικονιζομένων ἡρώων τοῦ 1821, μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν εὐγένειαν, μετὰ τὸν ἀξιοπρεπεῖ ἀνδρικὸν χαρακτήρα, μετὰ ὅλον ἐν γένει τὸ ὕψος τῆς ἰσχύος και τοῦ εὐγενοῦς ἠρωϊσμοῦ.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φύσεως» ἔτυχε τοῦ ἐξαιρετικοῦ προνομίου διὰ τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς, τοῦ νὰ ὑποβιβασθῶσι δι' αὐτοὺς αἱ τιμαὶ, οὕτως ὥστε ἀντὶ 15 μόνον δραχμῶν ἀποστέλλει (συμπεριλαμβανομένων και τῶν ταχυδρ. τελῶν) μίαν δωδεκάδα.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ συνδρομηταὶ μας θὰ φιλοτιμηθῶσι νὰ ἐπιφωλεθῶσι τῆς ὄλης ἐξαιρετικῆς περιστάσεως, ὥστε νὰ ἀποκτήσωσι τὸ ἱερώτερον, ὠφελιμώτερον και καταλληλότερον τῆς αἰθούσης ἢ τοῦ γραφείου κόσμημα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δωρεαὶ και προνόμια διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως».

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀρξαμένου ἤδη 4ου ἔτους τῆς «Φύσεως» παρέχονται αἱ ἀκόλουθοι εὐκαιρίαὶ και δωρεαὶ τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς.

1ον Εἰς τὸν ἀνανεοῦντα ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ τέταρτον ἤδη ἔτος και συναποστέλλοντα μόνον 50 λ. διὰ ταχ. τέλη, ἀποστέλλεται αὐτῷ δωρεάν ἡ «Σωσάννα Ραμῶ» μετ' εἰκόνων, ἡτοῖ ἐργον οὐτινος ἢ γαλλικῆ ἐκδόσις τιμᾶται φρ. χρ. 10.

2ον Πᾶς ἐγγραφόμενος νέος συνδρομητῆς και συναποστέλλων ὁμοίως 50 λ. θὰ λαμβάνῃ δωρεάν τὴν «Σωσάννα Ραμῶ». Ὁ δὲ ἐγγραφόμενος συνδρομητῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φύσεως» λαμβάνει δωρεάν ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ἔργου και τὸν Μεσομηρίνον Ἄστέρα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

3ον Εἰς πάντας τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς τοὺς ἐχοντας καταβάλλει τὴν συνδρομὴν των ἀποστέλλεται πᾶν ἀντικείμενον ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνευ προμηθείας πλέον, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ προαποστολῇ μόνον τοῦ τιμηματος και τῶν ταχυδρ. ἐξόδων.

4ον Ὁ ἐγγράφων ἕνα συνδρομητῆν εἰς τὴν «Φύσιν» και συναποστέλλων και τὴν συνδρομὴν του λαμβάνει δωρεάν οἰουδήποτε ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του, ἀξίας δραχμῆς μίας.

Ὁ ἐγγράφων δύο, λαμβάνει ἀντικείμενον ἀξίας μέχρι δραχμῶν δύο.

Ὁ ἐγγράφων τρεῖς, λαμβάνει ἀντικείμενον ἀξίας δρ. τριῶν και οὕτω καθεξῆς.

Ὁ δὲ ἐγγράφων δέκα κοὶ συναποστέλλων τὸ τίμημα λαμβάνει δωρεάν εἴτε μίαν ἐλαιογραφίαν μετὰ τοῦ πλαισίου, εἴτε ἐν ὠρολόγιον μετὰ ἐγερτηρίου, εἴτε τοὺς 3 ὑπὸ τῆς «Φύσεως» προσεχῶς ἐκδοθησομένους χάρτας, τῆς Φυσικῆς Πειραματικῆς, τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας και τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, εἴτε τὴν σειράν τῶν εἰκόνων τῶν ἀγωνιστῶν μετὰ χρωμάτων.

5ον Πάντες οἱ καταβάλλοντες ἀμέσως τὴν συνδρομὴν των τοῦ 4ου ἤδη ἔτους, θὰ λάβωσι δύο ἀριθμοὺς τῶν λαχείων τῆς προσεχοῦς ἐκκυβεύσεως, ἀντὶ ἐνός, θὰ λάβωσι δωρεάν τὰς κατὰ τὸ ἀρξαμένον ἔτος ἐκδοθησομένας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ὑπὸ τῆς «Φύσεως», τοὺς δὲ ἐγχρώμους χάρτας πρὸς 1,50 και οὐχὶ 2, ὡς ὠρίσθη ἡ τιμὴ των.

Προσεχῶς δὲ θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῇ «Φύσει» και κατάλογον διαφόρων ἔργων και ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν ὁποίων σχετικὴ ἐκπτώσις και εὐκολία θὰ γίνωνται μόνον εἰς τοὺς ἐχοντας ἐγκαίρως καταβάλλει τὴν συνδρομὴν των ἡμετέρους συνδρομητὰς.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦσι νὰ τύχωσι τῶν ἀνωτέρω εὐκαιριῶν και δωρεῶν παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομὴν των, και διότι ἤρξατο ἤδη ἡ ἐκδοσις τοῦ 4ου ἔτους ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου. Τῶν αὐτῶν προνομίων θὰ τύχωσιν ὡπαύτως και ὅσοι ἀποστέλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των τοῦ ἀρξαμένου ἤδη ἔτους μετὰ τῆς καθυστερουμένης τοῦ παρελθόντος.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ".

Θ. Π. Συμπραχί. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἀπ' ἀρχῆς 4ου ἔτους. Ταχυδρομικῶς γράφομεν.—Δ. Α. Τσομῆ. Δελτῆριον ἐλήφθη, ἀναμένομεν ὡς γράφετε.—Η. Μ. Hambourg. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 15 Ἀπριλίου, ἀρχῆς τοῦ 4ου ἔτους.—Σ. Κ. Κείρον. Δελτῆριον ἐλήφθη. Φίλον ἐνεγράψαμεν συνδρομητῆν. Εὐχαριστοῦμεν.—Ι. Ρ. Σθρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ληζμονοῦμεν βλέπετε. Τί νὰ γίνῃ. Προσπαθήσατε ἀντικαταστήσατε ἀπολοομένους.—Η. Κ. Σθρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—Κ. Γ. Κ. Πειραιῶ. Ἐχει καλῶς. Σὰς ἀναμένομεν.—Α. Π. Σθρον. Δελτῆριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Μ. Θ. Ἀργαλαστῆν. Ζητούμενα φύλλα σας ἀπεστέλλαμεν.—Α. Σ. Βοσκουρβῆσιον. Δελτῆριον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν ἔμβρομά σας ταχέως. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Γ. Κ. Ὀλτενίτσιαν. Ἐλάδομεν ἐπιστολὴν σας καθ' ἡν ἡμέραν ἀκριβῶς θὰ ἐλαμβάνετε ἰδέκην μας. Ὅστε ἀναμένομεν ὀηγίας σας και ἔμβρομά σας.—Β. Τ. Λονδῶν.

τον. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ἀναμένομεν εἰκόνα διὰ νὰ δημοσιεύσωμεν Γράφομεν.—Γ. Κ. Ζ. Πόργον. Σὰς ἐνεγράφαμεν ἀπ' ἀρχῆς Διπλοῦ δράματος. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Χ. Π. Τ. Πρέβεζαν. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Σὰς γράφομεν.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

203 Αἶνεγμα.

Περασμένα ἔγω μετρήσει
Ὀλονὲν μετῶ και πάλι
Ταῖς στροφαῖς πῶγω γυρίσει
Ξανακάμω δίχως ζάλη.

204 Αἶνεγμα.

Στὰ βαπτίσια, ἴσθι χαρά σου
Και ἴσθι αὐτὰ τὰ λειψανά σου
Σοὶ προσφέρομαι θυσία
Τ' ἀπαιτεῖ ἡ ἐκκλησία.

205 Αἶνεγμα.

Νῆσος εἶμαι τῆς Ἀγγλίας
Βγάλ' ἐν γράμμα και θὰ ἔχης
Βασίλεα τῆς Περσίας.
Θὰ μ' εὐρῆς ἐάν προσίχης.

206 Αἶνεγμα.

Ὅπου πᾶς σὲ συνοδεύω
Ἐστὸν καθένα χρησιμεύω
Πλειὸ ἔμπροστά ἂν μὲ τονίσης
Κ' ἔπειτα μ' ὀρθογραφῆσης
Θὲ νὰ μ' ἔχης ὅταν βρέξῃ
Ἡ χιονίς ἢ νερὸ τρίξῃ.

207. Αἶνεγμα.

Ἡ μὲ πῖ ἢ χωρὶς πῖ
Ἄν σοῦ λείπω σὲ λυπεῖ.

Mister Manole.

ΣΗΜ. Εἰς τὸν πρῶτον λόγῳ τριῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων θὰ δοθῇ ὡς δῶρον ἡ «Σωσάννα Ραμῶ».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἀνύψωσις ἀνθρώπου διὰ τῶν δακτύλων.

Τὸ ἀκόλουθον πείραμα εἶναι μὲν λίαν περιέργον, ἄλλ' ἀπλούστατον και οὐχὶ ξένον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Φυσικῆς. Συνίσταται δὲ εἰς τὴν ἀνύψωσιν ἀνθρώπου ἐκ τοῦ ἰδάφους, τῇ βοηθειᾷ μόνον τῶν δακτύλων, ὡς δεικνυσὶν ἡ παρατιθεμένη ἡμετέρα εἰκὼν, και ἐκτελεῖται ὡς ἀκολούθως.

Δύο ἐκ τῶν λαμβόντων μέρος εἰς τὸ πείραμα θέτουσιν

ἐκάτερος τοὺς δεικτας αὐτοῦ ὑφ' ἐκάτερον τῶν ποδῶν τοῦ ὑποκειμένου, ὅπερ πρόκειται ν' ἀνυψώσωσιν δύο ἄλλοι θέτουσι τὸν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς αὐτῶν χειρὸς τεταμένον ἐκαστος ὑπὸ τοὺς ἀγκῶνας τοῦ ἀνυψωθησομένου, και πέμπτον τι ἄτομον τίθησι τὸν δάκτυλον ὑπὸ τὴν σιαγόνα αὐτοῦ.

Οὕτω διατεθέντος τοῦ πειράματος, δίδεται τὸ πρόσταγμα ἐν ἰ δύο! τρία! ὅτε εἰς τὸ τελευταῖον πρόσταγμα πάντες και μᾶς και ταυτόχροτως ποιοῦσι κινήσιν ἰσχυρὰν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, και τὸ ὑποκείμενον τότε ἐφ' οὗ ἐκτελεῖται τὸ πείραμα ἀνυψοῦται ἀκουσίως αὐτοῦ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Κατὰ πρῶτον ἐκπλήσσεται τις και δικαίως διὰ τὸ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα, ἄλλ' ἐξετάζων τὸ πείραμα καλλίτερον, παρατηρεῖ ὅτι πρόκειται περὶ ἴσης διανομῆς τοῦ δεδομένου βάρους. Και ὄντως, ὁ ἀνθρώπος ζυγίζει κατὰ μέσον ὄρον 70 χιλιόγραμμα, ἐπομένως ἐκάστου δακτύλου βαστάζοντος βάρος οὐχὶ μείζον τῶν 14 χιλιογράμμων, ὅλοι ὁμοῦ οἱ 7 δάκτυλοι ἀρκοῦσι νὰ ἀνυψώσωσιν ἀντιμεῖμενον βάρους 70 χιλιογράμμων. Φ. Π.

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν	φρ. χρ. 12
Διὰ τὸ ἐσωτερικόν	φρ. 8
Ἐξάμηνος ἐξωτ.	φρ. χρ. 7
» ἐσωτ.	φρ. 5

Πώλησις κατὰ φύλλα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Φύσεως», τοῖς πρακτορείοις και τοῖς ἀνδράσι.

Ἐκάστον φύλλον λεπ. 18.

Προηγούμενα φύλλα λεπ. 20.

Τόμοι τῶν 3 προηγούμενων ἐτῶν.

Διὰ τὸ ἐσωτερικόν, χρυσόδετοι φρ. 10.

ἀπλοῖ φρ. 8.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι φρ. 14.

ἀπλοῖ φρ. 12.

Συνδρομηται ἐγγράφονται ἀπὸ πρώτης ἐκάστου ἔτους και ἐκάστου μηνός.

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται.

Διευθυντής

Ὅδὸς Νίκης ἀρ. 2 και ὁδὸς Κυνοσάργους ἀρ. 36.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ἀγοράζονται εἰς καλλίστας τιμὰς παλαιὰ γραμματόσημα μεταχειρισμένα, ἐπιστολαὶ παλαιαὶ και ἐπιστολικά δελτάρια τῆς Ἑλλάδος και ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐπίσης ἀγοράζονται νομίσματα και ἀρχαιοτήτες παρὰ τοῦ κ.

A. WEISZ

Budapest (Hongrie) Vaczi-Kórut 4

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΝ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Διευθυντής και ἐκδότης

Ἄ. Ἀλεξιάδης

Συνδρομὴ ἐτησία, Ἀθηνῶν δραχμὰς 8, Ἐπαρχιῶν δραχμὰς 9, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρυσῶ 10.

(Γραφεῖα ἐναντι «Νέου Θεάτρου» ἀριθ. 11 ἐν Ἀθήναις).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.